

PARAFIA MATKI BOŻEJ DOBREJ RADY W ZGIERZU

www.mbdr.archidiecezja.lodz.pl

E-mail: gazeta.dobrarada@gmail.com

KANONIZACJA IŚCIE PAPIESKA – MSZA ŚW. CZTERECH PAPIEŻY

Kanonizując jednocześnie Jana XXIII i Jana Pawła II, papież Franciszek połączył dwie ikony Kościoła XX wieku. Jan XXIII to człowiek dowcipny, który miał dobry kontakt ze zwykłymi i biednymi ludźmi, stając się ich ukochanym „Dobrym Papieżem”. Do dziś ceniony jest jako ten, który zwołał Sobór Watykański II i próbował wprowadzić Kościół katolicki w nowe czasy. Papież Jan Paweł II, był charyzmatycznym papieżem, który odbył 104 podróże zagraniczne, odwiedzając w tym czasie 132 kraje, lubił wymknąć się z Watykanu na narty i dostosował papieżstwo do ery mediów globalnych. W celebrowaniu mszy św. z okazji kanonizacji brał udział również emerytowany papież Benedykt XVI.

Jan XXIII

Urodził się 25 listopada 1881 r. W miejscowości Sotto il Monte w diecezji Bergamo we Włoszech jako Angelo Giuseppe Roncalli, w rodzinie chłopskiej jako czwarty z 11 dzieci. W 1892 r. wstąpił do seminarium duchownego w Bergamo. W 1896 r. został tam przyjęty do III Zakonu św. Franciszka. Jako stypendysta rozpoczął naukę

w Papieskim Seminarium Rzymskim, którą w 1902 przerwał na rok, żeby odbyć służbę wojskową. Po jej zakończeniu uzyskał doktorat z teologii i 10 sierpnia 1904 w Rzymie został wyświęcony na kapłana.

Rok po podjęciu nauki w seminarium zaczął spisywać swoje notatki duchowe i kontynuował tę pracę aż do późnej starości, wydano je pod tytułem „Dziennik duszy”. W latach 1905-1914 był sekretarzem biskupa Bergamo, Giacomo Marii Radiniego Tedeschi, wykładał w miejscowym seminarium historię, patrologię i apologetykę, redagował biuletyn „Życie diecezjalne” i współpracował z lokalnym pismem katolickim. Wiele czasu poświęcał postudze duszpasterskiej, zwł. jako opiekun grup Akcji Katolickiej. W swej działalności inspirował się duchowością świętych, szczególnie: Karola Boromeusza, Franciszka Salezego i Grzegorza Barbarigo.

W całym swym życiu kapłańskim, za główne zadanie uważał pracę duszpasterską. Podczas I wojny światowej ks. Roncalli służył w wojsku jako sanitariusz, a następnie jako kapelan szpitalny. W 1921 r. powołano go do pracy w Kongregacji Rozkrzewiania Wiary w Rzymie.

W 1925 r. został mianowany przez Piusa XI biskupem i wizytatorem apostolskim w Bułgarii. Jako motto swej posługi pasterskiej obrał Oboedientia et pax («Posłuszeństwo i pokój»). Po 9 latach w Sofii, w 1935 r. został delegatem apostolskim w Turcji i Grecji. W Grecji podczas II wojny światowej ułatwił wielu Żydom ucieczkę dzięki specjalnej wizie tranzytowej Delegatury Apostolskiej. Pod koniec 1944 r. Pius XII mianował bpa Roncallego nuncjuszem apostolskim w Paryżu. Pomagał wówczas niemieckim jeńcom wojennym, a niektórym z nich umożliwił studiowanie teologii. Po zakończeniu wojny udało mu się załagodzić bardzo napięte stosunki pomiędzy rządem francuskim i biskupami, którzy współpracowali z rządem marszałka Petaina. W 1951 r. został stałym obserwatorem Stolicy Apostolskiej przy UNESCO w Paryżu. W 1953 roku Angelo Roncalliego mianowano kardynałem i patriarchą Wenecji.

28 października 1958 r., po śmierci Piusa XII, podczas trzydniowego konklawe został przez Kolegium Kardynalskie wybrany papieżem. Przez zebranych na konklawe był traktowany jako „papież przejściowy”, gdyż

faworytem był abp Mediolanu Montini, ale ten nie był w tamtym czasie jeszcze kardynałem. Godność tę otrzymał później z rąk samego Jana XXIII, a jeszcze później został jego następcą jako Paweł VI. Jako biskup Rzymu Jan XXIII zwołał pierwszy synod tej diecezji; ustanowił komisję ds. rewizji prawa kanonicznego, której ostatecznym celem było opracowanie nowego Kodeksu Prawa Kanonicznego (opublikowanego w 1983 r.).

Chociaż jego pontyfikat trwał zaledwie pięć lat Jan XXIII podbił serca wiernych, zawsze otwarty na kontakty z prasą. Był pierwszym papieżem od 1870 r., który odbył oficjalne spotkanie poza Watykanem, spotkał z więźniami. Słynął ze zdystansowanego podejścia do ceremoniału papieskiego. Przez ludzi zapamiętany został jako papież, który palił fajkę i zawsze się uśmiechał, a przede wszystkim jako papież, który zwołał Sobór Watykański II i na zawsze zmienił historię Kościoła. Sobór zwołano, ku zdziwieniu wielu, na mniej niż 90 lat po Soborze Watykańskim I i tylko w kilkanaście miesięcy pomiędzy zwołaniem a rozpoczęciem soboru 11.10.1962.

Jan XXIII ogłosił osiem encyklik, z których dwie zyskały rozgłos światowy: poświęcona sprawom społecznym *Mater et Magistra* (1961 r.) oraz *Pacem in terris* (1963 r.) — o pokoju i sprawiedliwości pośród narodów. Wiele ojcowskiej troski wykazał o Kościół w krajach komunistycznych, m.in. w Polsce. Jego pragnienie jedności Kościoła Chrystusowego wyraziło się poprzez liczne spotkania ekumeniczne. 3 czerwca 1963 roku, o godz. 19:49 (dzień po Zesłaniu Ducha Świętego), Jan XXIII zmarł w wyniku krwotoku związanego z rakiem żołądka. Św. Jan Paweł II ogłosił go błogosławionym w 2000 roku, razem z papieżem Piusem IX. W liturgii wspomniany jest 11 października - w rocznicę dnia, w którym nastąpiło uroczyste otwarcie Soboru Watykańskiego II.

Jan Paweł II

Karol Wojtyła, to człowiek, którego biografia wygląda jak gotowy scenariusz do filmu o trudnej historii XX wieku i kilka takich filmów też o nim nakręcono. Urodzonymu 18 maja 1920 w galicyjskim miasteczku Wadowice, nie dane było sielankowe dzieciństwo: w wieku 9 lat stracił matkę, trzy lata później starszego brata, a w wieku 21 lat ojca. Jego wadowickie lata nauki to także czas przyjaźni, które przetrwały do końca życia. Kolejny okres — krakowski, został brutalnie przerwany przez II wojnę światową. Karol, student polonistyki, zafascynowany teatrem, zmuszony był do ciężkiej pracy w kamieniołomach, później w zakładach chemicznych. Jednak ten trudny czas jest okresem dojrzewania duchowego, które doprowadziło do wstąpienia do konspiracyjnego seminarium duchownego, uwieńczonego przyjęciem święceń kapłańskich 1 listopada 1946 r.

Potem rozpoczął studia filozoficzne w Rzymie, pracę duszpasterską w Niegowici, a następnie w par. św.

Floriana w Krakowie. Był duszpasterzem studentów, często brał udział z nimi we wspólnych spływach kajakowych i wędrówkach, podczas których ks. Karol, zwany był przez podopiecznych „wujkiem”. W czasie jednego ze spływów dowiedział się o nominacji biskupiej. Miał wówczas dopiero 38 lat! W tym samym czasie został wykładowcą KUL. Przez kolejne 20 lat aktywnie uczestniczył w pracach Soboru Watykańskiego II, został ordynariuszem krakowskim, a w 1967 kardynałem.

16 października 1978 r. został wybrany na papieża. Jako Jan Paweł II pozostał wierny swojej, wypracowanej przez lata duchowości całkowitego powierzenia się Maryi — stąd papieska dewiza „Totus Tuus”, duchowości głębokiej modlitwy. Jednocześnie ci, którzy mieli szczęście bezpośrednio z nim się spotkać, poświadczają, że zawsze był zorientowany w problemach ludzi, z którymi się stykał i potrafił znaleźć dla nich czas.

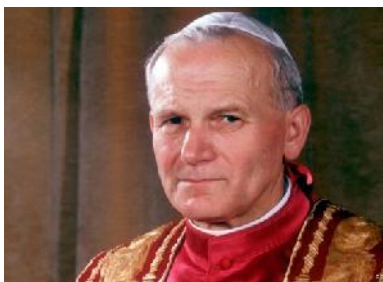
Całość dzieł nauczania Jana Pawła II, zebrana przez Wydawnictwo M, zajmuje 16 grubych tomów. Napisał 14 encyklik, 14 adhortacji, ponad 40 listów apostolskich oraz kilkaset orędzi (m.in. na Światowe Dni Młodzieży, Światowy Dzień Pokoju, Światowy Dzień Chorych, Wielki Post oraz świąteczne Urbi et Orbi). Jednak każda jego homilia i przemówienie były solidnie przygotowane i niosły treść dostosowaną do okoliczności i słuchaczy. Słynne słowa: „Niech zstąpi Duch Twój i odnowi oblicze ziemi ... tej ziemi”, wypowiedziane na Placu Zwycięstwa w 1979 r. w sposób proroczy poruszyły lawinę przemian prowadzących do wyjścia Polski spod jarzma komunizmu.

Wśród głównych tematów nauczania Jana Pawła II były z pewnością: orędzie o Bogu miłosiernym, wyrażone już w dwóch pierwszych encyklikach *Redemptor Hominis* i *Dives in Misericordia*, obrona życia, wartości rodziny i godności człowieka, której wyrazem były m.in.

adhortacja *Familiaris Consortio* i encyklika *Evangelium Vitae*. Godność człowieka wobec totalitaryzmów, uprzedmiotawiającej cywilizacji materialistycznej, była także tematem ważnych encyklik — *Laborem exercens*, *Sollicitudo rei socialis* i *Centesimus annus*. Jan Paweł II pisał o „nowym

adwencie trzeciego tysiąclecia” (*Dives in misericordia*, 4) i zabiegał o to, aby człowiek w tym dramatycznym czasie przemian szukał odpowiedzi, zwracając się ku Chrystusowi, w Duchu Świętym i przez Maryję. W tym kontekście należy rozumieć jego liczne inicjatywy duszpasterskie, m.in. Światowe Dni Młodzieży, 104 podróże apostolskie, niezliczone beatyfikacje i kanonizacje, wielokrotnie przekraczające statystyki poprzednich papieży, program nowej ewangelizacji, działalność ekumeniczną czy Wielki Jubileusz roku 2000. Zmarł 2 kwietnia 2005. 1 maja 2011 r. beatyfikowany przez swojego następcę, papieża Benedykta XVI, jego wspomnienie obchodzimy 22.10.

Krzysztof Nieszwiec (na podstawie opoka.pl)

KANONIZACJA, UROCZYSTOŚCI W PARAFII MATKI BOŻEJ DOBREJ RADY W ZGIERZU

27 kwietnia to wielki dzień dla całego świata, kanonizacja świętych papieża Jana Pawła II i Jana XXIII. W związku z tym odbyła się w Kościele Matki Bożej Dobrej Rady uroczysta Msza Św. z oprawą muzyczną Jagody Wiktorskiej-Zając – artystki Teatru Wielkiego w Łodzi. Po zakończeniu tej liturgii wszyscy mieszkańców Zgierza uczestniczyli w nabożeństwie Via Lucis (Droga Światła). W procesji medytacyjnej, rozważając tajemnice po zmartwychwstaniu Chrystusa przeszli na cmentarz ewangelicki przy ul. Spacerowej, gdzie oczekiwał ks. Radca Marcin Undas. Udział w uroczystościach był w duchowej łączności z pielgrzymami zgromadzonymi na Placu św. Piotra w Rzymie.

Marianna Strugińska-Felczyńska

WYWIAD Z KS. JAROSŁAWEM PATEREM

PRZEWODNICZĄCYM WYDZIAŁU KATECHETYCZNEGO KURII METROPOLITARNEJ W ŁODZI, KTÓRY NAUCZAŁ PODCZAS REKOLEKCYJ WIELKOPOSTNYCH W PARAFII MATKI BOŻEJ DOBREJ RADY

Jaka była droga Księdza powołania? Kiedy podjął Ksiądz decyzję o wstąpieniu do kapłaństwa?

Od 24 lat jestem kapłanem. Pierwsza myśl o kapłaństwie pojawiła się już w szkole średniej. Zastanawiałem się, dlaczego Pan Bóg pragnie abym był Jego kapłanem. Po maturze zgłosiłem się do Łódzkiego Seminarium Duchownego, gdzie rozeznawiałem powołanie podczas 6. lat formacji. Długo się zastanawiałem, czy to jest to, do czego Pan Bóg mnie powołuje. Ale dziś na pewno wybrałbym tę samą drogę i z radością wstąpił do kapłaństwa. Kapłaństwo daje niezwykłą możliwość trwania przy Panu, ale i posługi człowiekowi.

Pełni Ksiądz wiele funkcji, m.in.: kanonika honorowego Archikatedralnej Kapituły Łódzkiej, kapelana Jego Świątobliwości, prorektora Instytutu Teologicznego w Łodzi, wykładowcy Wyższego Seminarium Duchownego w Łodzi, sekretarza Zespołu Programowego Konferencji Episkopatu Polski ds. Telewizyjnych Transmisji Mszy Świętej i Archidiecezjalnej Rady Duszpasterskiej, Archidiecezjalnego Duszpasterza Nauczycieli i Wychowawców oraz wizytatora katechetycznego. W październiku 2012 Ksiądz Abp Marek Jędraszewski, Metropolita Łódzki, mianował Księdza wicekanclerzem Kurii. Jak godzi Ksiądz wypełnianie tylu obowiązków?

Kościół istnieje dzięki posłuszeństwu. Jeśli Pan Bóg powołuje daje odpowiednie dary łaski. Obecnie ks. Arcybiskup powierzył mi opiekę nad wszystkimi katechetami. Problemy katechizacji to ogrom działania ludzkiego. Uświadamiam sobie potrzebę czasu na kolana. Tam gdzie trudno ludzkimi siłami, Pan Bóg łatwiej dotrze. Od wielu lat wykładam teologię pastoralną w Instytucie Teologicznym. Część katechetów znam ze spotkań katechetycznych. Od wielu lat byłem i jestem wizytatorem katechetycznym. Jak to wszystko połączyć, po ludzku wydaje się nie możliwe, ale

z pomocą łaski Bożej tak. Tak trzeba podchodzić nie tylko w miarę ludzkiego działania, ale powołania do służby. Trudno myśleć o wolnym czasie, ale musi być czas na spacer, dobrą lekturę, wypoczynek. Czasami człowiek postrzega pracę jako męczące zajęcie, ja tak nie traktuję swojej posługi. Przyjmuję to jako działania Opatrzności Bożej, dlatego nie zaznaję wielkiego trudu. Chociaż przychodzi ludzkie zmęczenie i potrzeba odpoczynku. Lubię to, co robię i to jest wpisane w moje powołanie. Lubię spotykać się z ludźmi i kocham duszpasterstwo. W Kościele polskim doświadczamy niezwykłych darów. Czujemy się potrzebni, poprzez posługę kapłańską, sakramenty. Kościół się ożywia i zmierza ku zbawieniu, ożywiony wiarą, nadzieją i miłością.

Co chciałby Ksiądz przekazać w czasie rekolekcji naszym parafianom.

Rekolekcje uzmysłowiły mi nie tylko wymiar duchowy, ale bogactwo, które jest w Kościele, którego nie dostrzegamy. Wiąże się z wiarą, z obecnością Zmartwychwstałego Pana pośród nas. W sakramentach świętych w zgromadzonym ludzie, ale też w niezwykłym darze jak podczas Eucharystii i to się wiąże z chrześcijańską nadzieją i doświadczeniem chrześcijańskiego miłosierdzia w sakramentach pokuty, w sakramentach namaszczenia. W tym wszystkim patronuje nam niezwykły świadek świętości Jan Paweł II w 2014 roku Jego kanonizacji. Pokładam nadzieję, modłę się przez Jego wstawiennictwo. Zachęcam innych, aby się wspierali i potrzebowali jego wstawiennictwa patrona. Niezwykły dar, jaki dał nam Pan Bóg: mogliśmy doświadczyć długiego pontyfikatu Jana Pawła II, bycia śmierci, bogatego nauczania. To spuścizna, którą trzeba pogłębiać i to przede wszystkim poprzez osobę Jana Pawła II. Poprzez rekolekcję pragnę pokazać i uświadomić, że świętość jest obok nas. Powołani jesteśmy do świętości. Nie jest to niemożliwe, Jan Paweł II pokazał, że świętość wpisana jest w chrześcijańskie powołanie i dotyczy nie tylko osób duchownych, ale

osoby świeckie. Ta świętość wypływa ze wspólnoty Kościoła, którą razem tworzymy ale i o jego jakości świadczymy.

Czy wierzy Ksiądz w Zmartwychwstałego Chrystusa? Skąd ta wiara?

Wynika to z wnętrza jakie człowiek przeżywa jakie mu przekazano w domu. Ale też z doświadczenia obecności Zmartwychwstałego Pana przez wszystkie lata postugi kapłańskiej. Świadkiem Zmartwychwstałego Pana jest Jan Paweł II, którego miałem radość spotkać go na drodze swego powołania. Panu Bogu za to dziękuję, to wiara wyniesiona z domu. Brakuje tego młodemu człowiekowi, aby uzyskać sens wiary. Poprzez informacje kapłańskie, teologię, uporządkowałem, pogłębiłem w to, co wierzyłem i wierzę. Dzielić się prawdą Zmartwychwstałego Chrystusa z innymi- na tym polega życie kapłańskie, odkrywać wiarę Zmartwychwstałego Chrystusa. Pragniemy dzielić się z innymi. Tak słuchać Ewangelii, jak o dwóch uciekających uczniach do Emaneus. Kiedy stanęli wobec tajemnicy Krzyża, nie rozumiejąc jej do końca, bojąc się, że samo doświadczenie będzie ich udziałem. Uciekli przed Zmartwychwstałym Chrystusem. Ucieczka spowodowała, że nie potrafili go rozpoznać. Dopiero podczas łamania chleba, podczas Eucharystii zobaczyli, że to Pan. To ich umocniło i byli świadkami śmierci i prawdy Zmartwychwstałego Chrystusa. To jest czas Wielkiego Postu, przypomnienie. Idziemy obok Pana Boga, a zapominamy w pędzącym życiu o jego obecności, że On nas pragnie umocnić nadawać sens egzystencji przede wszystkim pokazywać swoją miłość do końca.

Skąd wyższość Świąt Wielkanocnych nad Świątami Bożego Narodzenia?

Św. Paweł powiedział „Gdyby Chrystus nie zmartwychwstał, próżna nasza wiara.” Chrystus pokonał

ROZMOWA Z Ks. TOMASZEM MACKIEWICZEM

Przygotowując się do świąt Zmartwychwstania Pańskiego mieliśmy przyjemność wysłuchać rekolekcji prowadzonych przez księdza. Jakie było ich najważniejsze przesłanie?

Przesłanie było oparte o słowa Benedykta XVI – powiedział on kiedyś, że wiara jest darem, który należy odkryć, pielęgnować i dawać o niej świadectwo, i w tym właśnie duchu te rekolekcje były ukierunkowane. Pierwszy dzień – ponowne odkrycie Chrystusa; drugi dzień – pielęgnacja, czyli bardzo ważny wymiar sakramentu pokuty; trzeciego dnia – Eucharystia, która zawiera w sobie element dawania świadectwa. Eucharystia jako uczta, radość, dziękczynienie. Na aspekcie dziękczynienia chciałem właśnie się zatrzymać.

Czym różni się prowadzenie rekolekcji dla młodzieży od tych skierowanych do innych grup wiekowych? Czy jest łatwiej lub trudniej je prowadzić?

pierwszy śmierć. To, że stał się człowiekiem, jednym z nas, jest radością i uświadomieniem ogromnej miłości Pana Boga. Święta Bożego Narodzenia są świętami rodzinnymi, radosnymi. Cieszymy się, że Pan Bóg przyszedł i stał się jednym z nas, człowiekiem. Uświadamiamy sobie jak wielkim darem jest życie we wszelkim wymiarze, zwłaszcza życie ludzkie a także życie nadprzyrodzone. Święto Zmartwychwstania to większa radość. Chrystus pokonał śmierć. Dał nam radość abyśmy na mocy Ducha Świętego byli Jego Kościołem, dlatego ta prawda jest podstawową i zarazem najważniejszą. Gdyby nie Zmartwychwstanie, a wcześniej Krzyż Chrystusa, nie byłoby naszego zbawienia. W Chrystusie wypełnia się obietnica Boga, Jego miłości, prawda skierowana do człowieka, że jest tak bardzo ważny i istotny. Ze Świątami Wielkanocnymi w ostatnich naszych czasach wiąże się na nowo odnawiana przez s. Faustynę, ale także przez świadka Bożego Miłosierdzia Jana Pawła II, prawda o Bożym Miłosierdziu ludzkim życiu we Wspólnocie Kościoła. Ja nie lubię takiego określenia, które święta są ważniejsze, mocniejsze. Są istotne i trzeba je właściwie przeżywać. Bez prawdy Zmartwychwstałego Chrystusa nie było by Kościoła, nie byłoby Sakramentów świętych. Zmartwychwstały Chrystus mocą Ducha Świętego w nich jest obecny i nas umacnia, prawda jednoczy, prawda pustego grobu nadaje sens życia. Staje się ratunkiem i nadzieją.

Co chciałby Ks. przekazać naszym czytelnikom?

Zapewnienie o mojej modlitwie. Życzyć, by prawda Zmartwychwstałego Chrystusa przemieniała ich życie, sprawiała radość pustego grobu, stawała się siłą w codziennym życiu i przyniosła nadzieję chrześcijańskiej miłości. Szczęść Boże!

Przeprowadziła: Marianna Strugińska-Felczyńska

Istnieje takie przeświadczenie, że młodzież jest w takim przedziale wiekowym, w którym trudniej jest dotrzeć z jakimkolwiek przesłaniem, nie tylko religijnym. Jest to wiek dorastania młodego człowieka i kryzysu autorytetów. Zaczyna on podejmować własne wybory – niekiedy na przekór tym, którzy chcieliby mu przekazywać wartościowe treści. Za najtrudniejszą grupę uznaje się młodzież gimnazjalną; potem, w liceum, już jest ta płaszczyzna porozumienia i można zbudować jakąś relację. To jest taki stereotyp. Ja chciałbym powiedzieć, że jestem miło zaskoczony. Nie mam na co dzień styczności z gimnazjalistami, pracuję w parafii, gdzie takich szkół nie ma. Pracuję z dziećmi z przedszkola i młodzieżą licealną. Zawsze, gdy przyjmowałem

zaproszenie od innej parafii na rekolekcje dla gimnazjalistów, pojawiała się pewna obawa – jak ja sobie z tą młodzieżą poradzę? Bywa różnie – w pewnej parafii, w której wprawdzie nie prowadziłem rekolekcji, ale pojechałem jako spowiednik, rzeczywiście było trudno. Tutaj natomiast młodzi ludzie otwarci na rozmowę, nie tylko obecni, ale też zaangażowani. Jestem bardzo miło zaskoczony.

Czy wspomina ksiądz szczególnie ciepło jakieś rekolekcje, które kiedyś prowadził?

Nie mam zbyt wiele doświadczeń rekolekcyjnych, aczkolwiek odkąd jestem księdzem – a jestem nim ósmy rok – zawsze prowadzę je w Adwent lub Wielki Post. Czasami dla dorosłych – to jest oczywiście zupełnie inna forma. Prowadząc rekolekcje dla dzieci staram się być z nimi w bardziej bezpośrednim kontakcie, zapewnić oprawę muzyczną i wizualną. Inaczej prowadzi się rekolekcje dla dorosłych, inaczej w społeczności wiejskiej czy dla dzieci i młodzieży. Piękny jest moment, kiedy widzę owoc tych rekolekcji, gdy ludzie przystępują do sakramentu spowiedzi, przeżywają Eucharystię. Również

wtedy, gdy ktoś spotyka mnie później, w innym miejscu, i mówi, że wspomina moje rekolekcje, że pomogłem mu odkryć na nowo ważne aspekty naszej wiary. Właśnie dlatego co roku przyjmuję zaproszenia do prowadzenia rekolekcji. Odpowiadając na pytanie – nie mam jakichś wyjątkowych wspomnień, ale każde jest inne i wszystkie są dobre. Również i tegoroczne będę na pewno miło wspominał. Zawsze jest inaczej – Duch Święty pomaga przygotować się, ułożyć sobie to, co chcę powiedzieć. Nieraz też patrząc na młodych ludzi, widząc ich reakcje, mówię to, co On podpowiada. Dlatego każde rekolekcje uważam za ubogacające przeżycie i dziękuję za nie Panu Bogu.

Gdzie ksiądz na co dzień pełni posługę kapłańską?

Na co dzień jestem księdzem w parafii błogosławionego papieża Jana XXIII – dzisiaj jeszcze błogosławionego, wkrótce zostanie ogłoszony świętym. Jestem tam wikariuszem od ośmiu lat. Jeśli chodzi o kontakt z młodzieżą – pracuję w IV Liceum w Łodzi.

Andrzej Kudaj

REZUREKCJA

Kiedy byłem mały, z wielką radością biegłem na ranną rezurekcję. Wielkanoc zawsze zaczynała się dla mnie w niedzielny poranek, kiedy procesja wokół kościoła oznajmiała całemu światu, że Chrystus zmartwychwstał. Teraz jestem duży i trudno mi się przestawić, że Wielkanoc zaczyna się już w Wielką Sobotę, gdy na mszy o godzinie 21-ej świętujemy radość Zmartwychwstania. Ale jeśli wracamy do źródeł naszej wiary, to musimy wiedzieć, że w czasach naszego Zbawiciela, następny dzień zaczynał się już po zachodzie słońca o 6-ej wieczorem. Skoro Chrystus został ukrzyżowany w piątek i zmartwychwstał trzeciego dnia, więc świętujemy Wigilię Paschalną w noc poprzedzającą Wielkanoc, kiedy jest już nowy dzień według kalendarza judaistycznego. Przejęci tą radością, udaliśmy się wieczorem do naszego kościoła, gdzie każdy z nas otrzymał tradycyjną wielkanocną świeczkę na znak, że jesteśmy czysti i dobrzy. Jej płomień wyraża miłość do Stwórcy, a miękkość i podatność wosku symbolizuje nasze podanie się woli Bożej. Kiedy w ciemnym

kościół zapłonęły setki świec i zabrzmiały psalmy, przed moimi oczami przepłynęły obrazy z filmu o Bazylice Grobu Pańskiego w Jerozolimie. Dzieli nas tysiące kilometrów, to przecież ta ciemność rozjaśniona płomieniami

świec i radosne psalmy sprawiły, że czułem się jakbym stał tam przed grobem naszego Pana i śpiewał z innymi: „Zmartwychwstał Pan i żyje dziś, blaskiem jaśnieje noc. Nie umrę nie, lecz będę żył, Bóg okazał swą moc.”

Wielką rolę w stworzeniu tej niesamowitej atmosfery radości i wesela ze Zmartwychwstania Chrystusa odegrała nasza schola Pascha 2014. Myślę, że ci, którzy przyszli na wieczorną rezurekcję i wytrwali do końca (my wyszliśmy z kościoła już po 12-ej) nie potrzebują zachęty, by przyjść za rok. A ci, co nie byli, niech przyjdą w następnym roku, by na własne uszy usłyszeć, że Jezus zmartwychwstał!

Jarosław Bień

ODPUST PARAFIALNY

Dzień 26-go kwietnia jest w naszej Parafii Matki Boskiej Dobrej Rady w Zgierzu wielkim świętem. Przeżywamy bowiem uroczystość naszej patronki Matki Boskiej Dobrej Rady przeżywamy imieniny naszej

kochanej Materki. Przygotowaliśmy się do tego duchowego przeżycia uczestnicząc w Triduum Eucharystycznym poprzedzającym to wydarzenie. ksiądz rekolekcjonista w pięknych homiliach przybliżył nam i uświadomił znaczenie sakramentu Eucharystii i kapłaństwa. Umocniły one w nas potrzebę ciągłego duchowego wzrastania.

W dniu 26-go kwietnia-uroczystej mszy odpustowej przewodniczył Ks. infułat Józef Fijałkowski. Uczestniczyły poczty sztandarowe i asysta wszystkich zgierskich parafii oraz Parafii Matki Bożej Królowej Polski i Najświętszego Sakramentu z Łodzi, jak również zaproszeni dostojni goście. Wszystkich przybyłych bardzo serdecznie przywitał Ks. Proboszcz dr Andrzej Blewiński. Rozpoczęła się Msza św. Po wysłuchaniu Liturgii Słowa, zastłuchaliśmy się w skierowanej do nas homilii. Czcigodny Ks. Infułat w prostych słowach, trafiających do serca każdego słuchającego, nakreślił nam potrzebę w życiu każdego człowieka pomocy i dobrej rady.

Naszą Patronkę czcimy właśnie tytułem Matki Bożej Dobrej Rady. Daje nam Ona przykład swoim życiem od momentu Zwiastowania, aż do stania pod Krzyżem, jak godnie przeżyć własne życie. Dzień Odpustu przeżywamy w wyjątkowym czasie, jakby w potrójnym wymiarze, gdyż trwa jeszcze Oktawa Zmartwychwstania Pańskiego, zbliża się Święto Miłosierdzia Bożego i kanonizacji błog. Jana Pawła II i Jana 23. Ten wyjątkowy charakter Święta jeszcze bardziej skłania nas do zastanowienia się nad sprawami naszego życia. Tylko człowiek pyszny i zarozumiały uważa, że nie potrzebuje w życiu żadnej rady. Człowiek wierzący zaś jest świadom tego jak bardzo potrzebuje pomocy i rady, dobrej rady. Zwracamy się przeto do naszej ukochanej Matki błagając: otocz nas płaszczem swej macierzyńskiej opieki, wskazuj drogę prowadzącą do Syna swego Jezusa i błogostaw nam na każdy dzień naszego życia. Mszę św. kończy uroczysty "Hymn Ciebie, Boga, wystawiamy", błogostawieństwo i rozestanie. Pełni wdzięczności, radości i optymizmu na przyszłość rozchodzimy się do naszych domów. Takie przeżycia umacniają w wierze, pobudzają nas do potrzeby wzmocnienia modlitwy i działania na rzecz naszych sióstr i braci.

Naszą Patronkę czcimy właśnie tytułem Matki Bożej

Daniela Michalak

WSPOMNIENIA Z PIELGRZYMKI DO WŁOCH

Od pielgrzymki do Włoch upłynęło kilka dni, a my nadal żyjemy jej radosną atmosferą. Organizatorami wyjazdu na kanonizację papieży: Jana XXIII i Jana Pawła II, który odbył się w dn. 24 – 28.04.2014r. byli ks. Jan Czekalski, wikariusz parafii Matki Bożej Dobrej Rady w Zgierzu i Filip Styrzyński – członek Duszpasterstwa Akademickiego, działającego przy parafii. W pielgrzymce uczestniczyło 48 osób (ze Zgierza i Częstochowy). Organizatorzy zadbali o każdy szczegół wyjazdu, otoczyli pielgrzymów serdeczną opieką, umożliwili: wspólny śpiew i modlitwę, (zaopatrując uczestników w śpiewniki i brewiarze) oraz obojętne w autokarze wartościowych

filmów – np.: przybliżających sylwetkę św. Jana XXIII i św. Filipa z Neri.

Pierwszą niespodzianką było zwiedzanie Wenecji – miasta, które urzekło nas pięknym położeniem na licznych wyspach na Morzu Adriatyckim. Mieliśmy okazję odbyć dwa rejsy tramwajem wodnym - vaporetto, podziwiając urokliwe zakątki miasta, gondole, panoramę Wenecji za dnia i w nocy. Zobaczyliśmy wieżę zegarową (Torre dell'Orologio), pałac Dożów (Palazzo Ducale), kanał Grande (Canale Grande), plac św. Marka (Piazza San Marco). W bazylice św. Marka – patrona Wenecji, ku radości wszystkich pielgrzymów odbyła się Msza Św., której jednym z celebransów był ks. Jan.

Z Wenecji ruszyliśmy do Rzymu - stolicy i największego miasta Włoch, położonego w środkowej części kraju w otoczeniu wzgórz, nad Tybrem. Mieliśmy okazję zachwycić się wieloma zabytkami starożytności i średniowiecza (zobaczyliśmy np.: kościoły, bazyliki, Koloseum, Panteon, pałace, akwedukty, fontanny). W Watykanie- siedzibie papieży i jednocześnie najmniejszym państwie świata zwiedzaliśmy Bazylikę św. Piotra, podziwiając wspaniałe rzeźby, freski

i malowidła. Podczas pielgrzymki zakosztowaliśmy włoskiej kuchni – wspaniałej pizzy, pasty i lodów, odetchnęliśmy i zachwyciliśmy się urzekającą atmosferą Rzymu. Z pewnością na długo zapamiętamy niepowtarzalny nocleg przy zamku Świętego Anioła (Castel Sant'Angelo) – mauzoleum cesarza Hadriana, a przede wszystkim uroczystą Mszę św. w Niedzielę Miłosierdzia Bożego, podczas której, ku ogromnej radości milionów wiernych zgromadzonych na Placu św. Piotra i w jego okolicach, Ojciec św. Franciszek kanonizował bł. Jana Pawła II i Jana XXIII. Wiwatowaliśmy na cześć świętych, machając radośnie flagą Zgierza. Po

Mszy św. czekała na nas niespodzianka – Ojciec św. Franciszek przejeżdżał tuż obok nas swym papa mobile.

W naszej pamięci na długo pozostanie piękno Wiecznego Miasta i Wenecji. Pożegnaliśmy Rzym i nasza bogata w przeżycia i wzruszenia pielgrzymka dobiegła końca. Podczas jej trwania wiele zobaczyliśmy, spędziliśmy miłe chwile w gronie przyjaciół. Mogliśmy uczestniczyć w historycznym, bezprecedensowym wydarzeniu – kanonizacji Papieża – Polaka i Jana XXIII i powierzyć im swoje prośby i podziękowania. Bóg zapłać Organizatorom!

Agnieszka Hildt

POŚREDNICZKA WOBEC BOGA WE WSZYSTKICH SPRAWACH – NABOŻEŃSTWO MAJOWE

Matka Boża od wieków postrzegana jest jako największa Pośredniczka między człowiekiem a swoim Synem - Jezusem Chrystusem. Jej poświęcony jest najpiękniejszy miesiąc w roku – maj, w którym parafie i rodziny uczestnicząc w nabożeństwach majowych, szczególnie modlą się za Jej wstawiennictwem. Jako zapowiedź Jej pośrednictwa Pismo Święte ukazuje wydarzenie, które miało miejsce w Kanie Galilejskiej. Odbywało się tam wesele, podczas którego zabrakło wina. Maryja widząc smutek i bezradność gospodarzy, wyprosiła u Jezusa, by pomógł nowożeńcom. Jezus, mimo że zaznaczył, że „nie nadeszła jeszcze Jego godzina” nie odmówił swojej Matce.

Chrystus umierając na krzyżu, uczynił Maryję Matką wszystkich ludzi, wypowiadając do swojego ucznia słowa: „Oto Matka Twoja”. W ten sposób Jezus uczynił Maryję najlepszą Orędowniczką i Pośredniczką wszystkich swoich dzieci przez Bogiem.

W historii wielu ludzi doświadczyło opieki i wstawiennictwa Maryi. Święci pisali, że Matka Boża jest „pośredniczką wobec Boga we wszelkiej sprawie”, że „z woli Boga nic nie posiadamy, co by nie przeszło przez ręce Maryi”. W „Traktacie o doskonałym nabożeństwie do Najświętszej Maryi Panny”, w którym rozczytywali się Jan Paweł II i Kardynał Stefan Wyszyński, możemy

przeczytać, że właśnie przez Maryję Syn Boże chce rozdawać swoje cnoty i łaski.

Nabożeństwa majowe są doskonałą okazją, by przez modlitwę i pieśni wychwalające Maryję, zawierzyć Matce swoje codzienne sprawy i prosić Ją o wstawiennictwo u Syna. Podczas nabożeństw śpiewana jest Litania do Matki Bożej, zwana Litaniami Loretańskimi. Jest to hymn, w którym wystawiane są wielkie cnoty i przywileje, którymi Bóg obdarzył Maryję. Nabożeństwa majowe są spotkaniem z Matką Boga oraz z samym Jezusem. Dzięki uczestnictwu w nich można odnaleźć odpowiedź na wiele pytań, a także umocnić swoją wiarę w żywego Boga i dzięki wstawiennictwu Maryi, odbudować relację z Chrystusem.

Duszpasterze z naszej parafii serdecznie zapraszają wszystkich wiernych do uczestnictwa w tej formie modlitwy. Nabożeństwa odbywają się w naszej parafii każdego dnia przez cały maj – w tygodniu o godz. 18:00, w niedzielę o godz. 17:30. Zechciejmy w nich uczestniczyć. Niech Maryja stanie się naszą Orędowniczką u Boga, naszą Matką, a także wzorem zawierzenia!

Barbara Musiał

„PANIE WEJDŹ I ROZGOŚĆ SIĘ”

Nadszedł ważny czas dla naszej wspólnoty parafialnej. Udzielenie sakramentu wtajemniczenia chrześcijańskiego – I Komunii Świętej.

Grupę, która jako pierwsza przystąpi do sakramentu pokuty i pojednania oraz Eucharystii, stanowią dzieci ze Szkoły Podstawowej Nr 11. Będzie to 11 maja 2014r. o godz. 10.00.

Uczestnicząc w katechezie wiele trudu włożyły w to, by jak najlepiej poznać i zrozumieć niełatwe modlitwy i

prawdy wiary. Niezbędne przygotowanie odbywało się również w parafii podczas niedzielnych Mszy św. i innych celebracji liturgicznych. Był to dla dzieci i ich rodzin czas szczególny i wyjątkowy. W wielu domach następowało większe otwarcie na wszystko, co jest związane z wiarą, jej przeżywaniem i praktykowaniem. Część dzieci dostrzeżało, że rodzice w ciągu roku też przystępowali do spowiedzi i Komunii Św. Opowiadały o tym z dumą i radością. W tych rodzinach dorośli na pewno zdali

egzamin z dojrzałości chrześcijańskiej i takiegoż wychowania swoich pociech.

Alby, które dzieci założą w niedzielę symbolizują czystą duszę, stan łaski uświęcającej. Nazwa „alba” wywodzi się właśnie od jej białego koloru. Łacińskie *albus* oznacza *biały*.

W sam dzień I Komunii Św. spotkają się w kościele również o godz. 16.00 – tym razem na nabożeństwie dziękczynnym za dar Eucharystii.

Zostaną im także wręczone pamiątkowe obrazki. Po tzw. „białym tygodniu” pielgrzymować będą do Częstochowy, by tam Matce Bożej i Jej Synowi ofiarować wszystko, co kryje się w ich sercach. Zapewne znów zaśpiewają: „*Otwieram serce me, podnoszę ręce swe,*

Królu wejdź i rozgość się”

M. Lewandowska

PÓŁ ŻARTEM PÓŁ SERIO

Rozmawia mąż z żoną: - Kiedy się na ciebie złościę, nigdy nie odpowiadasz mi tym samym. Jak udaje ci się kontrolować złość?
- Czyszcze klozet... - I to ci pomaga? - Używam twojej szczoteczki do

Mama pyta Jasia:

- Co dziś robięś na podwórku?
- Udawałem ptaka.
- A co robięś - śpiewałeś czy ćwierkałeś?
- Iadłem robaki.

Z KSIĄG PARAFIALNYCH

Odeszli do wieczności

Elżbieta Sołtyszewska (ur. 1961)
Urszula Piotrowska Berezewska (ur. 1954)
Jadwiga Paciorek (ur. 1931)
Marianna Dudek (ur. 1925)
Jadwiga Lemiesz (ur. 1938)
Antonina Kajszcak (ur. 1929)
Jerzy Kosmowski (ur. 1938)
Stanisław Kiper (ur. 1932)
Sabina Cwen (ur. 1921)

Módlmy się za zmarłych, aby przez Boże miłosierdzie weszli do chwały życia wiecznego

Sakrament chrztu otrzymali

Maja Ko luk
Dawid Wiktor Ciesielski
Wiktoria Michalina Grodzicka
Wiktor Patryk Marajda
Adrian Oliwier Zdu czyk
Kacper Kotecki
Jan Rudzki
Gabriela Beata Pakuła
Helena Maria Lewandowska
Judyta Góra
Jakub Wojtczak
Leon Brz czek
Filip Jeszka
Oliwier Kajetan Ruda
Maria Guzowska
Hanna D browska
Stanisław Siedlecki
Grzegorz Franciszek Glinka

Módlmy się za dzieci ochrzczone, aby Duch Św. napełnił je swoimi darami i prowadził przez życie drogą prawdy

Sakrament małżeństwa zawarli

Karolina Malka i Łukasz Grodzicki
Alicja Hermanowska i Sławomir Czarnociński
Sylwia Delmaczyńska i Bogumił Przybysz

Módlmy się za nowych małżonków, aby Chrystus obecny w ich życiu umacniał ich miłość i napełniał ich radością

Opracowała Katarzyna Dąbrowska

Kancelaria Parafialna czynna codziennie od poniedziałku do piątku w godz.; 9: 00– 11: 00 oraz 15:00– 16:30
Tel: 42 /716-27-65

Wydawca: Parafia Matki Boskiej Dobrej Rady w Zgierzu, 95-100 Zgierz ul. M. Skłodowskiej – Curie 3

Redakcja: Ks. Kan. dr Andrzej Blewiński – Proboszcz Parafii; redaktor: Ks. Jacek Kucharski

Nr konta parafialnego: Bank Spółdzielczy w Zgierzu 36 8783 0004 0015 6097 2000 0001

Za wszelkie wpłaty na rzecz parafii składamy serdeczne Bóg zapłać

www.mbrd.archidiecezja.lodz.pl e-mail: gazeta.dobrarada@gmail.com

Redakcja zastrzega sobie prawo do opracowania redakcyjnego tekstów oraz prawo do korekty stylistycznej i ortograficznej.

Zespół Redakcyjny „Dobra Rada”: Marianna Strugińska - Felczyńska, Agnieszka Gajek, Katarzyna Wieczorek, Aneta Mikołajczyk, Elżbieta Hildt, Barbara Musiał, Józef Felczyński, Krzysztof Nieszwiec. Składanie gazetki: Agnieszka Gajek, Marianna Strugińska-Felczyńska, Katarzyna Wieczorek, Krzysztof Nieszwiec. Dystrybutor: Marek Cyłke

Drukarnia, Wydawnictwo Muzyczne i Poligraficzne
ul. Wersalska 54, 91-212 Łódź, Poland
www.merakel.pl www.merakel.com.pl